

עלון מס' 358
ז' כסליו ה'תשע"ה

ויצא

הדלקת הנר: 17:16
יציאת השבת: 17:12

להקדשת פינה זו..

0524701030

להי"י

"מחודדין בפיר"...

שיהיו דברי תורה

"ותאמר רזול נפתולי א-להים נפתלתי עם אזורתי
גם יכלתי ותקרא שמו נפתלי"

נתעקשתי והפצרתי פצירות ונפתולים הרבה להקב"ה להיות שווה לאחותי.
גם יכולתי- וה' הסכים על ידי (רש"י)

מספרים שבאחת המלחמות בדורות עברו,
הגיע מידע אל שר גדול במדינה שהאויבים
הרסו את המבצר האחרון. מיד נפל עליו עצב
גדול וזעף.

באותו רגע נכנס אליו אחד ממשרתיו ושאלו
מדוע פניו נפולות. ענהו, שקיבל עתה מידע
נורא מחזית המלחמה.

אמר לו המשרת: "אני ברגע זה קבלתי מידע
גרוע יותר מכך". שאלו השר: "מה המידע?"
ענה המשרת: "שהשר הגדול איבד את מצב
רוחו וגבורת לבו ונכנס למצב של מרירות
ויאוש שזה אסון גדול יותר.

כך לענייננו: מלמדת אותנו רחל שאל לנו
להתיימש בענייני רוחניות ולהלחם עליהם
בכל הכח ובע"ה נצליח.. דבר שבקדושה לא
בא בקלות.

הגר"ש פינקוס זצ"ל

בענייני רוחניות וכבוד שמים יש צורך לאחוז
במידת העקשנות.

רחל ראתה שאין ה' רוצה להביא לה בנים
והיתה יכולה להצדיק עליה את הדין, אך
היא לא עשתה כן, כי לא מדובר בריהוט
חדש או בגד חדש שמחירו למעלה מהישג
יד שעל כל אלה אין צריך להתעקש, אלא
מדובר בנטילת חלק בבנין עם הקודש, עם
ישראל ולכן לא ויתרה ולבסוף הצליחה
ונולד נפתלי.

וזוהו יסוד גדול בענייני רוחניות, כשרואה
אדם עיכובים רבים העומדים בדרכו
בהשגת לימוד התורה ושאר ענייני הקודש
עליו להתעקש ולעמוד כנגד אותם
מפריעים כי סוף דבר ודאי שיצליח.

"ויזלם"

בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים" (תהילים קכו)
היינו? היה ראוי לכתב "נהיה כחולמים!"

משל לבן מלך שנחטף בילדותו מארמון אביו למטרות כופר. השודדים נטלוהו עמם
למערתם והמלך לא נח ולא שקט, חיפש אחריהם וערך מצוד נרחב.

נמלטו ממקום למקום נחבאו ביערות ובן המלך התענה עמם בכל מצוקותיהם, על הארץ
ישן, התכרבל בסחבותיו וכסס פת חרבה. סוף סוף התגלה מחבואם, חלקם נהרגו, חלקם
נפלו בשבי ובן המלך הובהל אל הארמון, המבוא והטרקלין וחדרי המלך, האמבט
והבגדים. קרס מעייפות ונשאוהו למיטת אפרוין, הניחוהו על המצעים הרכים.

באמצע הלילה התעורר בן המלך, היכן הוא... חולם בעיניים פקוחות.. המיטה הרחבה, מסך
המלמלה, אור הלפידים. חש רעב ולפתע הבחין בשולחן עמוס המעדנים. מחזה תעתועים...
הוא זכר במעומעם את הנסיעה לכאן, את הפגישה עם המלך... היה או חלם חלום?!

ירד מהמיטה, התקרר לשולחן, נגע, מישש נגס מעדנים כאילו לא אכל מעולם - ואז הבין
שלא זה החלום... זו המציאות!
כך יהיה בגאולה הקרובה. נבין בה שזה מצבו הטבעי של העם, שכל שנות הגלות היו עיוות
מתמשך, סיוט חולף "היינו כחולמים" - וכך בגאולה האישית של כל אחד עם חזרתו
בתשובה..

המגיד מדובנא זצ"ל

"ותגנב רזול את
התרפים אשר
לאביה"
רחל אמנו
נענשה שלא גידלה
את בנה בנימין,
בגלל שציערה
את אביה
בגניבת התרפים,
למרות שכוונתה
היתה לטובה.
כמה עלינו להזהר
בכבוד הורים..
הזהר הקדוש

כל הנדר ואינו לשלם
גורם לבטל לידי טרבע
עבירות עבודת כוכבים
גולוי עריות שפיכות
דמים ולשון הרע.
לדרש רבה קהלת

"אתה ידעת את
עבדתי אשר
עבדתיך"
"מוזהר הפועל
שלא יבטל מעט
כאן ומעט כאן,
אלא חייב לדקדק
על עצמו בזמן".
שולחן ערוך חוש"מ

”וַתִּדְרֹךְ עֲצָתִי מֵעֵינַי“

הקב"ה גורם לאדם לפעמים שיתעורר בלילה, משום שאם ישאלו אותו בשמים אחרי מאה ועשרים מדוע לא למד בלילה?
הוא יענה: בלילה ישנתי ולא הצלחתי להתעורר. אולם אז יוכיחו לו מהשמים שהקב"ה העיר אותו כדי שיקום וילמד ושוב לא יהיה מענה בפיו...
זוהי דוגמא אחת מני רבות לזמן שיכול להיות מנוצל ללימוד תורה.

הגר"נ יגן זצ"ל

כבר אמר מי שאמר, שקניית כרטיס להגרלה ביום ההגרלה היא בזבז גמור. אם קונים, צריך לקנות שבוע מראש כדי שיהיה שבוע של חלומות. קנייה ברגע האחרון מאבדת את כל החוויה.

על כך תמה הנביא באוזני עם ישראל, מדוע אתם משקיעים את כל הונכם ואונכם בהנאות העולם הזה אשר הן עוברות וכלות ללא תכלית, בשעה שהקב"ה מאפשר לכם לקבל הנאה נצחית שאינה פגה בעולם "שמעו אלי ואכלו טוב ותתנעג בדשן נפשכם".

עסקו בתורה וקיימו את מצוותיה והרי אתם זוכים על ידי כך לעסוק בהנאה רוחנית שאין לה גבול ומידה.

מתוך 'ומתוק האור'

איש או אישה שעושים מעשה טוב ונהנים ממנו באמצעות כבוד או כסף מאבדים בכך את כל השכר הנצחי של המצווה שכן ה' אומר להם קבלתם בעולם הזה הנאה של כבוד או כסף ולכן לא תוכלו לקבל שכר לעולם הבא. נמצא אפוא שהמפתח לאושר בעולם הזה ובעולם הבא נתון בידי של אדם שאינו מחזיק טובה לעצמו.

מתוך 'שערי קדושה'

לפעמים יש ברשות האדם חנות שמכניסה לו כל חודש הון רב, וחברו רוצה לרכוש אותה ממנו כי סבור שירויח את אותם סכומים שהבעלים הנוכחי מרויח. וזו טעות, כי החנות מכניסה לאדם הכנסות ורווחים, אלא רק כפי מה שנגזר על בעליה של החנות זו, ואם יתחלפו הבעלים - אין הכרח שהחנות תכניס לו את אותם רווחים שהייתה מכניסה לקודמו.

מתוך 'ומתוק האור'

אמר רבי חייא לאשתו: כְּאֶשֶׁר בָּא עָנִי, תִּקְדִּימִי לְתֵת לוֹ אוֹכֵל, כְּדֵי שְׂגֵם לְבָנֶיךָ יִקְדִּימוּ וַיְבִיאוּ לָהֶם אוֹכֵל. אֲמָרָה לוֹ: וְכִי אֲתָה מְקַלֵּל אֶת בְּנֵי שְׂיִצְטָרְכוּ לְקַבֵּץ נְדָבוֹת מְאֻנְשִׁים?
אמר לה: גִּלְגַּל הוּא שְׁחוֹזֵר בְּעוֹלָם

מסכת שבת

עֶרֶק כְּאֶזָּב - עֶרֶק טוֹבוֹג'וֹ

מֵעֵין כְּחֹכֵמָה

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שלי"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

הפסקה בין ברכה לנטילה או לאכילה

צריך לברך על נטילת הידיים 'ברכת המצוות' וכן צריך לברך על הפת 'ברכת הנהנין' ומכיוון שהברכה צריכה לחול על המצווה או על האכילה, אין להפסיק בין הברכה לנטילה או לאכילה. ולפיכך:
א. אין להפסיק בין הנטילה לברכת 'על נטילת ידיים'. ואם הפסיק בדיבור שלא מן העניין, הפסיד את הברכה ולא יברך 'על נטילת ידיים'.

ב. בין נטילת ידיים ל-'המוציא', אין להסיח דעת משמירת ידיו, כגון שהולך ממקום הסעודה ועוסק בעניינים אחרים או הולך לדבר עם חברו למשך זמן ארוך. אבל עיסוק או דיבור שאינם גורמים להסח הדעת, אינם נחשבים הפסק. ויש מחמירים שלא להפסיק כלל בדיבור שלא מעניין הסעודה ואפילו בשהייה.

ג. אין להפסיק בין ברכת 'המוציא' לאכילה. ואם הפסיק בדיבור שלא מעניין הסעודה, צריך לחזור ולברך.

ד. גם המסובים שיוצאים ידי-חובה בברכת בעל-הבית לא יפסיקו בדיבור בין הברכה לאכילתם. ואם הפסיקו המסובים בדיבור קודם שאכל בעל הבית, יחזרו ויברכו. אבל אם הפסיקו המסובים בדיבור לאחר שטעם בעל הבית קודם שאכלו הם, לא יחזרו לברך (כיוון שיש ספק בדבר).

ה. כיוון שאין להפסיק בשהיית החיתוך בין ברכת 'המוציא' לאכילה ומצד שני מצוה לברך על שלם או אף על פרוסה גדולה, על-כן חותך מעט מן הפת באופן שאם יאחז בפרוסה יעלה כל הככר עמו, ויניחנה מחוברת לפת ויברך ברכת 'המוציא' ואחר שסיים הברכה, יפרידנה.

ו. אם הפת דקה או רכה, כגון 'פיתה', יברך קודם הבציעה, כיון שאין שהייה בחיתוך. וכן בשבת ויום טוב, לא יחתוך כלל בככר עד אחר הברכה, כדי שיהיו הככרות שלמים ממש.

”וַיִּזְזְלֶם ... וְרֵאשׁוּ בַּמַּיְמָה“

כאשר אדם שוכב לנוח עליו, לחשוב כי הוא עושה זאת כדי למלא את רצון השם ולאגור כוחות לעבודתו יתברך, ולא סתם כדי להפיג את העייפות שלו.

כאשר מטפלים בילדים, צריך לדעת שמקיימים בכך את רצון השם ולא עושים זאת רק מפני שחייבים.

כאשר נמנעים מאוכל, לא לעשות זאת משיקולי דיאטה, אלא רק כדי לעשות את רצון השם ולשלוט על תאוות האכילה.

אדם שזוכה להיות כך את חיינו תמיד על פי רצון השם יזכה בוודאי שהקבה ישמור עליו ויברך אותו בשני העולמות.

הגר"נ יגן זצ"ל